

sten kun et enkelt Medlem, der har stillet Ændringsforslaget.

Jeg beklager meget, at jeg har maattet opholde det høje Ting saa længe, men det har ikke været mig muligt paa Grund af de mange Ændringsforslag og Udtalelser, der er faldne, at fatte mig kortere.

Ordføreren (Piper): Jeg skal ikke trætte det ærede Ting med en længere Imødegaelse af de mange forskellige Ytringer, der er faldne fra de ærede Medlemmer mod flere af de stillede Ændringsforslag, men jeg skal holde mig kun til Hovedpunkterne.

Den højtærede Minister kunde tiltræde Ændringsforslagene Nr. 14 og 15, men mente, at der dog maatte foretages nogle Ændringer i dem. Den højtærede Finansminister vil da maaske til tredie Behandling stille Ændringsforslag i saa Henseende, saafremt de foreliggende Ændringsforslag vedtages.

Den højtærede Finansministers Hovedindvendinger var navnlig rettede imod Ændringsforslagene Nr. 5, 18 og 21 samt Nr. 2. De 3 første Ændringsforslag, 5, 18 og 21, vil jeg dog i høj Grad anbefale ærede Medlemmer at stemme for, fordi vi derved faar bragt hele dette Spørgsmaal under Debat i det andet Ting; og det forekommer mig, at man ikke bør gaa til en Revision af denne Lov uden at søge fuldt ud at faa løst Spørgsmaalet om den Uoverensstemmelse, der er mellem den almindelige Vurdering og de efterfølgende Vurderinger. Den højtærede Minister mente, at Ændringsforslag Nr. 5 strider mod hele Loven, idet det forhindrer en Ejer i at forlange, at hans Ejendom omvurderes. Det forhindrer imidlertid kun, at han kan forlange Ejendommen omvurderet for at faa Vurderingssummen forhøjet, og der er ingen Grund til, at den Vurdering, som er tjenende til Skattegrundlag, skal kunne forhøjes i Forløbet af Skatteperioden, som jo i Fremtiden kun skulde være 5 Aar, for at Ejeren derigennem skulde kunne opnaa et højere Laan i sin Ejendom. Jeg antager i øvrigt ikke, at Ejendomsvurderingen har saa stor Betydning for Laaneinstitutter, men at de meget vel selv kan se, hvad en Ejendom er værd.

Den højtærede Minister henviste til Stempelovens § 61. I denne staar der: „Købekontrakter angaaende faste Ejendomme her i Landet udfærdiges med Stempel efter 1ste Klasses Takst af den Sum, hvortil den paagældende Ejendom senest er vurderet til Ejendomsskyld“. Og der tilføjes: „Formene Parterne; at denne ikke

svarer til Ejendommens Værdi paa Overdragelsestiden, ere de berettigede til at forlange Omvurdering“. Men der er selvfølgelig ingen, der vil forlange en Omvurdering af en Ejendom, medmindre Vurderingen er for høj. Altsaa vil § 5 ikke komme i Strid med denne Bestemmelse i Stempelovgivning.

Jeg maa tillade mig at gøre en lille Sidebemærkning med Hensyn til den Hurtighed, hvormed Udvalget har arbejdet. Den højtærede Finansminister nævnedes, at Lovforslaget var til første Behandling den 10. December, og at der havde været Tid nok til at tilendebringe Forhandlingen. I det følgende Møde blev Udvalget valgt, og den 18. December sluttede Rigsdagen sine Forhandlinger og tog Juleferie.

Den største Uoverensstemmelse mellem Flertallet og den højtærede Minister findes jo ved Ændringsforslag Nr. 2; Spørgsmaalet om den nye særlige Vurdering. Den højtærede Minister sagde, at det ikke noget nyt, der her indføres; vi har haft en Prøvevurdering før; og dertil har ogsaa dette Ting tiltraadt en Bevilling paa 30,000 Kr. Ja; men det er jo en Ting for sig, at man foretog en Prøvevurdering den Gang, at man, uanset at man ansaa de Penge for givne mindre godt ud, ofrede 30,000 Kr. paa denne særlige Prøvevurdering, som oven i Købet blev foretaget paa en ganske anderledes betryggende Maaade, end man vil være i Stand til at foretage den nu foreslaaede særlige Jordvurdering. Denne særlige Jordvurdering vil jo komme op paa ganske andre Summer. Den højtærede Minister har paa en Forespørgsel, som Udvalget rettede til Ministeren, svaret, at den kunde forudsættes at forøge Vurderingsomkostningerne med en 10—20 Procent. Men dette ubestemte Svar viser jo bedst, hvor uklart Ministeriet er over, hvilken Omkostning det virkelig vil medføre, og der har indenfor Udvalget ikke været Tvivl om, at Omkostningerne vilde blive meget, meget større; man gaar maaske ikke for højt, hvis man takserer dem til ca. 1/2 Mill. Kr.; Det har selvfølgelig været en af Hovedgrundene til, at man har nægtet at gaa med til den særlige Vurdering, idet man ikke finder det forsvarligt paa et Tidspunkt, hvor der ikke er Overflod af Penge i Statskassen, at bevilge et saa stort Beløb til et Formaal, hvis Nytte man ikke kan indse; thi det Materiale, som derved vilde komme til at staa til alles Raadighed, som den højtærede Finansminister har sagt, vilde jo ganske sikkert af dem, der ønsker at gøre Brug deraf, blive erklæret for ubrugte.